

Nævnet stadfæstede i juli 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, der var meddelt konventionsstatus i Bulgarien. Sagen blev behandlet på formandskompetence.

Flygtningenævnets præmisser

Flygtningenævnet udtalte:

I den anledning skal det meddeles, at Flygtningenævnet ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra sommeren] 2016.

Det fremgår af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., at påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b. Det fremgår af § 29 b, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land som omhandlet i § 29 a, stk. 1, det vil sige et land, der er omfattet af Dublinforordningen.

I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren og hans ægtefælle er blevet meddelt opholdstilladelse som konventionsflygtninge i Bulgarien med gyldighed til [foråret] 2020.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 til udlændingelovens § 29 b, at afvisning efter bestemmelsen alene kan ske, hvis betingelserne for at betragte det pågældende land som et første asylland er opfyldt som følge af, at udlændingen tidligere har opnået beskyttelse i landet. Det er herved blandt andet et krav, at udlændingen skal være beskyttet mod refoulement, ligesom det skal være muligt for den pågældende at indrejse og tage lovligt ophold i første asyllandet. Den pågældendes personlige integritet og sikkerhed skal endvidere være beskyttet, men det kan ikke hermed kræves, at den pågældende socialt set skal kunne leve på fuldtud samme niveau som første asyllandets egne statsborgere. Det er dog et krav i henhold til Excom Conclusion no. 58 - 1989, at flygtningen i første asyllandet bliver "treated in accordance with recognized basic human standards".

Efter Flygtningenævnets praksis er der i den forbindelse blandt andet blevet lagt vægt på, om udlændingen har adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt mulighed for at eje fast ejendom. Flygtningenævnet finder, at det vil være muligt for klageren og hans familie at indrejse og tage lovligt ophold i Bulgarien, samt at klageren og hans familie i Bulgarien vil være beskyttet mod refoulement. Det bemærkes herved, at klageren og hans familie har opnået beskyttelse i Bulgarien, der som medlem af EU er omfattet af Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder artikel 19, stk. 2, og som har tiltrådt Flygtningekonventionen, herunder efterlevelse af non-refoulement-princippet som anført i Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1.

Forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Bulgarien, er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger vanskelige. Nævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er tale om sådanne generelle mangler, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, og som omfattet af EMRK artikel 3 og CCPR artikel 7, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang.

Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Bulgarien – om end vanskelige – i sig selv kan medføre, at klageren og hans familie efter Flygtningenævnet praksis ikke afvises til Bulgarien som første asylland.

Det bemærkes herved, at det fremgår af UNHCR's rapport: "Refugee Integration and the use of indicators: Evidence from central Europe", udgivet december 2013, at personer med flygtninge og beskyttelsesstatus har samme rettigheder som bulgarske statsborgere. Det fremgår videre af rapporten fra bordermonitoring.eu: "Trapped in Europes Quagmire: The Situation of Asylum Seekers and Refugees in Bulgaria", udgivet 2014, at personer med flygtningestatus har adgang til lægehjælp, om end det er uklart, om den er gratis. Af Dansk Flygtningehjælps rapport: "Bulgarien, Oversigt over asylsystemet, modtageforholdene og andre forhold af relevans for spørgsmålet om Dublin-overførsel", udgivet 26. februar 2014, fremgår det, at når en tilladelse er udstedt giver den adgang til alle typer beskæftigelse og sociale ydelser inklusiv arbejdsløshedsunderstøttelse, om end det i praksis er svært at finde job på grund af sprogproblemer og en høj arbejdsløshed.

Det følger endelig af Dansk Flygtningehjælps rapport: "Notat om forhold for asylansøgere og flygtninge i Bulgarien. Udarbejdet på grundlag af møder med bulgarske NGO'er den 26. og 27. august", udgivet november 2014, at personer med flygtningestatus har adgang til sygesikring, men skal betale herfor.

Flygtningenævnet finder ikke, at klageren har oplyst om konkrete omstændigheder om opholdet i Bulgarien eller om personlige forhold, der kan føre til en ændret vurdering af sagen. Flygtningenævnet finder ikke, at den omstændighed, at klagerens familie består af forældre med to mindreårige børn, kan føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren, hans ægtefælle og deres børn i det væsentlige er sunde og raske, dog er børnene præget af deres oplevelser i Syrien. Videre har klagerens ægtefælle alene oplyst, at hun har smerter i ben og ryg, som hun tilskriver sine bekymringer for familiens fremtid, og som hun derfor ikke har søgt behandling herfor.

Flygtningenævnet bemærker i tilknytning hertil, at klageren ved sin oplysnings- og motivsamtale med Udlændingestyrelsen [fra sommeren] 2015, om sit ophold i Bulgarien har forklaret, at han betalte en menneskesmugler 4000 Euro for at komme videre til Sofia, idet han ikke kunne holde ud at være i lejren. Måltiderne i flygtningelejren var ikke til at spise, hvorfor klageren var nødt til at købe mad med penge fra sin egen lomme. Klageren har videre forklaret, at han ikke selv har haft personlige konflikter i Bulgarien, herunder er han ikke blevet udsat for overfald eller andre fysiske overgreb.

Samlet set finder Flygtningenævnet, at der ikke er oplyst om omstændigheder, der gør, at Bulgarien ikke kan tjene som klagernes første asylland. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt. jf. § 29 b.

Nævnet stadfæstede i juli 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en kvindelig statsborger og to medfølgende børn fra Syrien, der var meddelt konventionsstatus i Bulgarien. Sagen blev behandlet på formandskompetence.

Flygtningenævnets præmisser

Flygtningenævnet udtalte:

I den anledning skal det meddeles, at Flygtningenævnet ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra sommeren] 2016.

Det fremgår af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., at påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b. Det fremgår af § 29 b, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land som omhandlet i § 29 a, stk. 1, det vil sige et land, der er omfattet af Dublinforordningen.

I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren og hans ægtefælle er blevet meddelt opholdstilladelse som konventionsflygtninge i Bulgarien med gyldighed til [foråret] 2020.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 til udlændingelovens § 29 b, at afvisning efter bestemmelsen alene kan ske, hvis betingelserne for at betragte det pågældende land som et første asylland er opfyldt som følge af, at udlændingen tidligere har opnået beskyttelse i landet. Det er herved blandt andet et krav, at udlændingen skal være beskyttet mod refoulement, ligesom det skal være muligt for den pågældende at indrejse og tage lovligt ophold i første asyllandet. Den pågældendes personlige integritet og sikkerhed skal endvidere være beskyttet, men det kan ikke hermed kræves, at den pågældende socialt set skal kunne leve på fuldtud samme niveau som første asyllandets egne statsborgere. Det er dog et krav i henhold til Excom Conclusion no. 58 - 1989, at flygtningen i første asyllandet bliver "treated in accordance with recognized basic human standards".

Efter Flygtningenævnets praksis er der i den forbindelse blandt andet blevet lagt vægt på, om udlændingen har adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt mulighed for at eje fast ejendom. Flygtningenævnet finder, at det vil være muligt for klageren og hendes familie at indrejse og tage lovligt ophold i Bulgarien, samt at klageren og hendes familie i Bulgarien vil være beskyttet mod refoulement. Det bemærkes herved, at klageren og hendes familie har opnået beskyttelse i Bulgarien, der som medlem af EU er omfattet af Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder artikel 19, stk. 2, og som har tiltrådt Flygtningekonventionen, herunder efterlevelse af non-refoulement-princippet som anført i Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1.

Forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Bulgarien, er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger vanskelige. Nævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er tale om sådanne generelle mangler, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, og som omfattet af EMRK artikel 3 og CCPR artikel 7, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang.

Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Bulgarien – om end vanskelige – i sig selv kan medføre, at klageren og hendes familie efter Flygtningenævnet praksis ikke afvises til Bulgarien som første asylland.

Det bemærkes herved, at det fremgår af UNHCR's rapport: "Refugee Integration and the use of indicators: Evidence from central Europe", udgivet december 2013, at personer med flygtninge og beskyttelsesstatus har samme rettigheder som bulgarske statsborgere. Det fremgår videre af rapporten fra bordermonitoring.eu: "Trapped in Europes Quagmire: The Situation of Asylum Seekers and Refugees in Bulgaria", udgivet 2014, at personer med flygtningestatus har adgang til lægehjælp, om end det er uklart, om den er gratis. Af Dansk Flygtningehjælps rapport: "Bulgarien, Oversigt over asylsystemet, modtageforholdene og andre forhold af relevans for spørgsmålet om Dublin-overførsel", udgivet 26. februar 2014, fremgår det, at når en tilladelse er udstedt giver den adgang til alle typer beskæftigelse og sociale ydelser inklusiv arbejdsløshedsunderstøttelse, om end det i praksis er svært at finde job på grund af sprogproblemer og en høj arbejdsløshed.

Det følger endelig af Dansk Flygtningehjælps rapport: "Notat om forhold for asylansøgere og flygtninge i Bulgarien. Udarbejdet på grundlag af møder med bulgarske NGO'er den 26. og 27. august", udgivet november 2014, at personer med flygtningestatus har adgang til sygesikring, men skal betale herfor.

Flygtningenævnet finder ikke, at klageren har oplyst om konkrete omstændigheder om opholdet i Bulgarien eller om personlige forhold, der kan føre til en ændret vurdering af sagen. Flygtningenævnet finder ikke, at den omstændighed, at familien består af forældre med to mindreårige børn, kan føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren, hendes ægtefælle og deres børn i det væsentlige er sunde og raske, dog er børnene præget af deres oplevelser i Syrien. Videre har klageren alene oplyst, at hun har smerter i ben og ryg, som hun tilskriver sine bekymringer for familiens fremtid, og som hun derfor ikke har søgt behandling herfor.

Flygtningenævnet bemærker i tilknytning hertil, klageren ved sin oplysnings- og motivsamtale [i sommeren] har forklaret, at hun valgte at rejse videre fra Bulgarien, idet hun [familie] i Danmark. Hun følte sig ensom i Bulgarien og ville gerne bo tættere på familiemedlemmer. Klageren har videre forklaret, at forholdene i flygtningelejren ikke var til at holde ud på grund af den dårlige hygiejne og manglende privatliv, ligesom maden ikke var til at spise. Under en fødselsdagsfest i lejren rørte en ung mand klageren på kroppen. Hun tog straks afstand fra den pågældende, og han har ikke efterfølgende chikaneret hende. Klageren har i øvrigt ikke oplevet andre problemer i Bulgarien.

For så vidt angår klagerens supplerende oplysninger om, at hun i Bulgarien er blevet voldtaget, finder Flygtningenævnet, at der er tale om en væsentlig udbygning af hendes forklaring. Af hensyn til oplysningernes karakter og det sene tidspunkt for deres fremkomst, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge disse til grund. Flygtningenævnet finder det påfaldende, at oplysningerne først er fremkommet knap en uge inden en planlagt udsendelse af klageren og hendes familie til Bulgarien, henset til at klageren har haft lejlighed til at fremkomme med disse oplysninger allerede under samtalen med Udlændingestyrelsen, hvor hun direkte blev spurgt ind til sine oplevelser i Bulgarien. Flygtningenævnet finder ikke, at klageren er fremkommet med en plausibel forklaring på det sene tidspunkt for oplysningernes fremkomst. Hendes forklaring om, at hun ikke turde oplyse om de seksuelle overgreb under samtalen med Udlændingestyrelsen, da hun vidste, at hendes ægtefælle ville modtage en kopi af samtalereferatet samt få dette oversat, fremstår ikke overbevisende. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren forud for oplysnings- og motivsamtalen med

Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2015 er blevet grundigt vejledt om de danske myndigheders sagsbehandling, herunder at hendes oplysninger behandles fortroligt. Hertil kommer, at klageren har underskrevet denne vejledning. Flygtningenævnet finder således, at klageren havde mulighed for at oplyse om den angivelige seksuelle overgreb i Bulgarien allerede under oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen, hvor hendes ægtefælle efter det oplyste ikke medvirkede. For så vidt angår klagerens oplysninger om, at den af klageren anvendte menneskesmugler skulle have forbindelse til mafiaen i Bulgarien, bemærker Flygtningenævnet, at oplysningerne fremstår ganske uunderbyggede og i øvrigt alene er baseret på klagerens egne formodninger. Uanset om klagerens supplerende oplysninger lægges til grund, kan de ikke føre til en ændret vurdering af sagen, idet Flygtningenævnet bemærker, at klageren må henvises til at søge de bulgarske myndigheders beskyttelse.

Samlet set finder Flygtningenævnet, at der ikke er oplyst om omstændigheder, der gør, at Bulgarien ikke kan tjene som klagernes første asylland. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt. jf. § 29 b.